

«Διότι εν Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή έχει ισχύν τινά, ούτε ακροβυστία, αλλά πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη» (Γαλάτας, ε':6)

Η πίστη που αναφέρει ο απόστολος Παύλος στο προηγούμενο εδάφιο, είναι πίστη στη δικαίωση μέσω της θυσίας του Κυρίου Ιησού Χριστού και όχι πίστη στη δικαίωση μέσω των έργων του νόμου του Μωυσή, ένα των οποίων ήταν η περιτομή. Αυτό διότι 'το τέλος του νόμου είναι ο Χριστός προς δικαιοσύνην εις πάντα τον πιστεύοντα' (

Ρωμαίους, ι':4). Όμως υπάρχουν περιπτώσεις που εμείς οι χριστιανοί βάζουμε νόμους δικούς μας οι οποίοι μας είναι εμπόδιο στο να ζούμε σωστά και να απολαμβάνουμε τον σωτήρα μας Ιησού Χριστό. Δηλαδή βάζουμε παραπάνω βάρος στον καλό ζυγό που μας έδωσε ο Κύριος, ο οποίος ζυγός είναι καλός και το φορτίο του ελαφρύ, βάσει των λόγων του Κυρίου (Ματθαίος, ια':29). Τέτοιοι νόμοι είναι εντολές του στυλ, 'Μη πιάσης, μη γευθής, μη εγγίσης'

που έχουν φαινομενική σοφία, αλλά προσθέτουν περιττό βάρος και εμποδίζουν την 'εν πνεύματι και αληθεία' επικοινωνία του πιστού με τον Πατέρα Θεό (Κολοσσαείς, β':16-23).

Ο Κύριος θέλει να επικοινωνεί καθημερινά μαζί μας, όπως μιλούσε με τον Αδάμ και την Εύα κάθε δειλινό στο παράδεισο. Αυτό διότι σαν νυμφίος της εκκλησίας, 'ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής, ἵνα διὰ να αγιάση αυτήν, καθαρίσας με το λουτρόν του ύδατος διὰ του λόγου, διὰ να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλά διὰ να ήναι αγία και άμωμος' (Εφεσίους, ε':25-27).

Γι' αυτό ο Κύριος θέλει, από όσους λέμε ότι πιστεύουμε σ' Αυτόν και έχουμε γνωρίσει την αγάπη Του και το έργο του καθαρισμού της ψυχής μας, να τον πλησιάζουμε με παρρησία και να τον αγαπάμε χωρίς όρους και νόμους. Ο νυμφίος Χριστός, σαν αληθινός Θεός, θέλει η σχέση μας μαζί Του και με τον Πατέρα Θεό να είναι 'εν πνεύματι και αληθεία' (Ιωάννης, δ':23). Συνεπώς η αληθινή πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό, είναι αλληλένδετη με την αγάπη μας προς το πρόσωπό Του. Μια αγάπη που φανερώ νεται με την εκζήτηση της παρουσίας Του και την εκτέλεση των εντολών Του στη ζωή μας. Βέβαια όπως κάθε σωστός άνδρας θέλει η μέλλουσα σύζυγός του να τον πλησιάζει με την θέλησή της και όχι κάτω από την πίεση άλλων ανθρώπων ή καταστάσεων, έτσι και ο Κύριος δεν θέλει να εξαναγκαζόμαστε από άλλους να Τον πλησιάζουμε, να προσευχόμαστε, να διαβάζουμε το λόγο Του και να τον εκτελούμε, αλλά να έχουμε πάρει ο καθένας προσωπικά, σταθερή

απόφαση να Τον ακολουθήσουμε μέχρι τέλους.

Είναι γεγονός ότι η απόφαση αυτή δεν είναι εύκολη και όταν περνάμε θλίψεις ή πειρασμούς δοκιμάζεται, γι' αυτό χρειαζόμαστε την πλήρωση του Αγίου Πνεύματος για να μπορούμε να νικάμε το σαρκικό φρόνημα και κάθε επίθεση του πονηρού και προσευχόμενοι όπως ο Κύριος πάντα να λέμε, 'ουχί το θέλημά μου, αλλά το σον ας γείνη' (Λουκάς, κβ':42).

Στη συνέχεια αναφέρουμε γραφικές περιπτώσεις ανθρώπων με πίστη που ενεργείται με αγάπη. Σαν πρώ τη περίπτωση αναφέρουμε τη Χαναναία μητέρα. Διαβάζουμε σχετικά: 'Και εξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ Χαναναία, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων, ἐκραύγασε πρὸς αὐτὸν λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ δὲν ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, παρεκάλουν αὐτὸν, λέγοντες· Απόλυσον αὐτήν, διότι κράζει ὀπίσθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε· Δὲν ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτόν, λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε· Δὲν εἶναι καλὸν νὰ λάβῃ τις τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ νὰ ρίψῃ εἰς τὰ κυνάρια. Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, Κύριε· ἀλλὰ καὶ τὰ κυνάρια τρῶ γούσιν ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν· Ὠ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· ας γείνη εἰς σε ὥς θέλεις. Καὶ ἰατρεύθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης',

(Ματθαῖος, ιε':21-28).

Εδώ παρατηρούμε μια μητέρα που έφυγε από τα όρια κατοικίας της για να βρει τον Κύριο. Ξεκίνησε μια μεγάλη πορεία πιστεύοντας ότι όταν Τον βρει εκείνος θα θεραπεύσει την κόρη της. Όμως όταν τον βρήκε, εκείνος αρχικά δεν απαντούσε, στη συνέχεια της απάντησε αρνητικά και τελικά θα λέγαμε προσβλητικά, μιας και τη παρομοίωσε με σκυλάκι. Παρ' όλα αυτά εκείνη δεν θίχτηκε, συμφώνησε με τον Κύριο και Του ζήτησε με πίστη ένα ψίχουλο που σαν 'σκυλάκι', δικαιούταν από τα υπολείμματα των τροφών των αφεντικών. Ο Κύριος θαύμασε για τη πίστη της και έδωσε το αίτημά της. Το παράδειγμα αυτής της γυναίκας, ας είναι προς μίμηση σε όλους τους πιστούς.

Ένα δεύτερο παράδειγμα είναι αυτό του Ιάειρου, ο οποίος ήταν αρχισυνάγωγος. Αυτός πήγε μπροστά στον Κύριο, γονάτισε και του ζήτησε να έρθει στο σπίτι του για να θεραπεύσει την κόρη του. Ο Κύριος πήγε μαζί του, αλλά όταν έφτασαν στο σπίτι του είπαν ότι

πέθανε η κόρη. Ο Κύριος τον παρότρυνε και του είπε να μη φοβάται αλλά να πιστεύει. Στη συνέχεια πήρε τρεις από τους μαθητές Του και τους γονείς του κοριτσιού και αφού έβγαλε όλους έξω, ανέστησε το κορίτσι του Ιάειρου (Λουκάς, η' :41-56). Εδώ βλέπουμε έναν αρχισυνάγωγο, δηλαδή προϊστάμενο της συναγωγής των Ιουδαίων, να αφήνει στην άκρη τίτλους και τυχόν αρνητικές κριτικές εναντίον του Κυρίου και κινούμενος από αγάπη για την κόρη του και πίστη στη δύναμη του Κυρίου, να πηγαίνει ταπεινά μπροστά Του, παρακαλώντας Τον να έρθει να θεραπεύσει την κόρη του. Αν και στη συνέχεια είδε νεκρή τη κόρη του, η φωνή του Κυρίου τον καθησύχασε και τελικά η πίστη του στον Κύριο τον δικαίωσε μιας και ο Κύριος ανέστησε την κόρη του. Έτσι και σήμερα, ο Κύριος δικαίω νει τον καθένα που πιστεύει και έρχεται σ' Αυτόν.

Άλλο παράδειγμα αγάπης με πίστη, βλέπουμε στους μαθητές της πόλης της Ιόππης, οι οποίοι όταν πέθανε η αδελφή Δορκάδα, στείλανε δυο άντρες και έφεραν τον απόστολο Πέτρο. Η Δορκάδα ήταν ιδιαίτερα αγαπητή γιατί υπηρετούσε όλα τα εν Χριστώ αδέλφια της με αγαθά έργα και ελεημοσύνες. Ο Πέτρος προσευχήθηκε και ο Κύριος ανέστησε την Δορκάδα. Το γεγονός έγινε γνωστό και πολλοί πίστεψαν στον Κύριο (Πράξεις, θ' :36-43). Η Δορκάδα είχε κερδίσει με την αγάπη της όλα τα αδέλφια διότι τα υπηρετούσε κάνοντας καλά έργα. Ο Κύριος επέτρεψε να πεθάνει, πιθανά γιατί είχε ένα σχέδιο σωτηρίας σε αυτούς που θα άκουγαν το θαύμα της ανάστασής της. Τίποτα δεν περνάει απαρατήρητο από τα μάτια του Κυρίου και το σχέδιό Του το εξελίσσει με θαυμαστό τρόπο με σκοπό τη σωτηρία όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων. Τα αδέλφια της Ιόππης δεν εγκατέλειψαν νεκρή την Δορκάδα, αλλά αφού άκουσαν ότι ο Πέτρος ήταν κοντά, πίστεψαν ότι με τη προσευχή αυτού, ο Κύριος μπορούσε να την αναστήσει. Ο Κύριος ανταπόδωσε αυτή τη πίστη με αγάπη προς τη Δορκάδα και τους την χάρισε. Η Δορκάδα είχε δώσει προτεραιότητα στη ζωή της να υπηρετεί όσους είχαν ανάγκη, κάνοντας καλά έργα και ελεημοσύνες. Ο Κύριος επέτρεψε να ασθενήσει και να πεθάνει, έτσι ώστε με την ανάστασή της, να δοξαστεί ο Θεός και να σωθούν πολλοί άνθρωποι.

Συνοψίζοντας λέμε ότι η υγιής πίστη ενεργείται με αγάπη διότι 'εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώ στε να μετατοπίζω όρη, αγάπην δε μη έχω, είμαι ουδέν' (Α' Κορινθίους, ιγ' :2)

Ο Κύριος είναι δίκαιος μισθαποδότης και θα κάνει μεγαλύτερη χάρη σε όσους εκτίμησαν σωστά τη σωτηρία που τους

έδωσε και ἡ την εργάστηκαν ταπεινά κάνοντας έργα αγάπης προς τον πλησίον τους. Η πίστη που ενεργείται με αγάπη, έχει μισθαποδοσία, δηλαδή έχει καρπό που θα μένει αιώ νια. Αμήν!